

ONTVOERING

Karin Giphart

IN MAKKELIJKE TAAL

leeslicht

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

LARS

Sommige mensen hebben één beste vriend of vriendin. Maar ik zweer het je: ik heb er vier. Twee jongens en twee meisjes: Rami, Jordi, Leyla en natuurlijk Dina.

En als je zegt: je moet er eentje kiezen? Zo van: er kan er maar één de beste zijn? Dan zeg ik: nee, dat kan ik niet. Ze zijn het allemaal. Stuk voor stuk.

We kennen elkaar al zolang ik me kan herinneren. Juf Mary van groep 1 noemde ons al meteen de eerste dag 'de gekke vijf'.

En we hebben nog steeds lol met elkaar.

We wonen ook nog allemaal bij elkaar in de buurt. Ik woon met mijn moeder en mijn broertje op het Gemmahof. Daar gebeurt eigenlijk nooit iets.

Nana (zo noem ik Dina) woont tegenover ons. Ze zit nog steeds bij mij in de klas. Soms laat ze me afkijken als we een toets hebben. Iedereen vraagt steeds of Nana mijn vriendin is. 'Neehee', zeg ik dan. Serieus, niemand van ons vijven gaat met elkaar. We zijn ook niet verliefd op elkaar. We zijn gewoon vrienden. Nou, niet gewoon: we zijn b́este vrienden.

In onze groeps-app zeggen we elke avond 'welterusten'. En elke ochtend 'hoi'.

Meestal checken we of niemand zich verslaapt. Nou ja, meestal checken de anderen of ik me niet verslaap, bedoel ik.

Tussendoor sturen we foto's en grappige filmpjes. Niet alleen als we niet bij elkaar zijn. Ook als we wel bij elkaar zijn. Soms is het irritant. Vooral de meiden zijn dat. Die gooien de hele tijd hartjes, plaatjes en smileys in de groep. Dan word je wakker en heb je achterlijk veel berichten.

Ik ben Lars, trouwens. Ik ben veertien jaar. Mijn vader en moeder zijn gescheiden toen ik drie was. Mijn broertje was nog een baby.

Ik zie mijn vader een paar keer per maand. Hij woont in Rotterdam en werkt daar in de haven. Hij heeft tatoeages en een grote, lieve herdershond, Benny. Mijn moeder werkt in het ziekenhuis in Dordrecht. Volgens mij denkt ze dat ze daar de baas is.

'In mijn ziekenhuis doen we dat niet.'

'Mijn ziekenhuis heeft de beste behandelingen.'

Dat hoor ik haar soms tegen vriendinnen zeggen aan de telefoon. Maar ze is echt niet de directeur ofzo. Ze heeft me wel eens uitgelegd wat ze precies doet, maar ik ben het vergeten. Iets met administratie.

Ik vergeet wel vaker dingen. Dat vinden andere mensen (vooral mijn moeder en Nana) vervelend.

Maar ik doe het niet expres. Ik zet soms een kruis op mijn hand. En dan nog vergeet ik waar dat kruis voor was.

Een 'oelewapper', noemt Leyla me soms.

Een 'koekenbakker', zegt Rami dan.

Jordi moet daar altijd om lachen. Maar niet op een gemene manier.

Ik kan er zelf ook om lachen.

Dina verdedigt me meestal. Ze noemt me nog steeds 'kleintje', omdat ik vroeger de kleinste was.

Maar ik ben ondertussen wel een kop groter dan zij.

En ik zie er ook ouder uit dan veertien.

Soms is het handig om er ouder uit te zien. Soms niet.

Volwassenen verwachten soms dat je je volwassen gedraagt. Alleen maar omdat je groter bent dan de meeste kinderen. En daar heb ik niet altijd zin in.

Zoals opruimen. Daar hebben mijn moeder en ik altijd ruzie over.

Mijn broertje, Timo, is wel heel netjes. Te netjes. Dan valt van mij extra op dat ik rommel gewoon niet zie.

Ik heb er ook geen last van. Wat maakt het nu uit dat mijn broek op de grond ligt? Dan stap je er toch overheen?

En ja, er staan vijf bekers en twee glazen op mijn bureau. En een paar vieze borden met bestek.

Ik had ze echt wel opgeruimd. Uiteindelijk.

Ik denk dat er veel meer vrede op aarde zou zijn, als moeders niet zo zaten te zeuren over opruimen. Maar genoeg over mijn moeders obsessie met netheid. Ik wil het ergens anders over hebben. Iets belangrijkers.

We hebben een drone gekocht! Met zijn vijven. Een quadcopter. Hij staat bij Nana, want die is beter in gebruiksaanwijzingen lezen.

Morgen gaan we een videoclip maken met Rami en Leyla. Die hebben een heel mooi liedje gemaakt. Leyla heeft het geschreven en Rami heeft het geproduceerd. Het klinkt echt goed. Elke dag na school zitten ze samen muziek te maken.

De drone kostte 85 euro. Dat was 17 euro de man. Iedereen heeft meebetaald, want het kan ons allemaal geld opleveren.

We gaan de clip op YouTube zetten en zorgen dat iedereen hem een like geeft. En dan gaan we ermee verdienen. Dat is het plan. Het moet gewoon een hit worden! Een zomerhit!

Ik kan echt niet wachten tot het morgen is. Het gaat geweldig worden. Dat weet ik zeker. Ik moet alleen niet vergeten om mijn wekker te zetten.

Nog even snel een filmpje zien. Of twee.

DINA

Ken je dat? Dat je wakker wordt net voordat je wakker afgaat? Alsof er ergens binnen in je hoofd een wekker zit die je echte wekker laat uitzetten? Ik ben gewoon uit mezelf wakker geworden. Alsof ik ergens voel: hallo, het is tijd! Word wakker! Nu!

Normaal blijf ik altijd nog even liggen. Maar nu spring ik uit bed en begin spontaan te dansen. Ik stoot per ongeluk een metalen lamp om die op het bureau klettert.

‘Dina! Doe zachtjes!’

Waarom zijn de muren van dit huis toch zo dun? ‘Je bent aan het dromen, papa. Ik doe helemaal niets.’

Ik hoor nog een beetje gegrom, maar dan is het stil. Als hij te vroeg wakker wordt, is mijn vader chagrijnig. Hij heeft nachtdienst en hij roept altijd dat hij minstens zeven uur slaap nodig heeft. Dat betekent dus dat de anderen in huis achterlijk stil moeten zijn.

Hij kan echt overdrijven. Soms begint hij al te roepen als ik de wc doortrek.

‘Wat moet ik dan? De wc soms niet doortrekken?’, roep ik dan terug.

Mama is al naar haar werk. Zij moet altijd vroeg met de trein naar Breda. Ze zet dan alvast de ontbijtspullen voor me klaar. Ik eet meestal een bakje yoghurt met muesli, fruit en nootjes. In mijn kom doet ze een papiertje met een hartje.

Vroeger kwam ze in mijn slaapkamer om me een kus te geven. Tot ik op een ochtend eerlijk zei: 'Ik vind het heel lief, mama. Maar eigenlijk wil ik liever nog een beetje langer slapen.' Dat snapte ze gelukkig. Een briefje is ook fijn.

Als ze thuiskomt, is mijn vader naar zijn werk. Mijn ouders zien elkaar dus niet veel. Maar ze roepen altijd dat hun huwelijk daarom zo goed werkt. Ik vind het zelf niet leuk. Maar ja, wat doe je eraan?

Schiet 's op, Lars!, schrijf ik in de app. Waarom kan die jongen nooit eens een keer vroeg een appje sturen?

Jordi zegt hallo. Hij zit niet meer bij ons in de klas, want hij is een keer blijven zitten. Hij heeft moeite met lezen. In de app zegt hij meestal ook niet veel. Hij is wel goed in voetballen, heel goed zelfs. Hij zit niet voor niets bij FC Dordrecht in C1. We houden allemaal van voetbal, gelukkig. We moedigen Jordi altijd aan als hij een wedstrijd heeft.

Rami stuurt een smiley met schele oogjes. Rami is de oudste, maar hij ziet eruit als een guppie.

Wij zijn allebei net 15, hij is een week ouder dan ik. Maar wel een stuk kleiner. Toch noemen we hem 'master Ram'.

Hij weet al wat hij wil worden later: artiest. Samen met Leyla. Hij speelt gitaar en bas. Zij zingt en speelt piano. Ook kan hij goed mixen. Hij heeft een geluidsstudio op zijn laptop. Hij houdt van Dance, Progressive House, en gelukkig niet van Hardcore of Dubstep, zoals Jordi.

Ik luister zelf veel naar Ed Sheeran. Net als Leyla. Die kan zijn nummers ook heel mooi zingen.

Leyla noemen we Luid. Dat vindt ze niet altijd leuk. Maar echt, zij praat altijd te hard. Ik ben er wel aan gewend. Haar hele familie praat hard. Niet omdat ze doof zijn. Ze hebben gewoon altijd iets te vertellen. Als je bij hen de deur binnenstapt, wil iedereen met je praten. Tegelijk. De één nog harder dan de ander. Mijn moeder praat altijd heel zacht. Zelfs als ze boos is. Ik heb haar serieus nog nooit horen schreeuwen.

Ik heet Dina. Ik kwam er op Google achter dat het 'vallei' betekent. Leyla vertelde dat haar naam 'nacht' betekent, of 'donkerharige.' Dat klopt ook, want ze heeft donker haar.

'Waarom heb je me vallei genoemd?', vroeg ik een keer aan mijn moeder. Die schoot in de lach.

‘Waar heb je het over?’

Ik legde het haar uit.

‘Ik had vroeger een vriendin die Dina heette. Ik vind het gewoon een mooie naam. Ik word er vrolijk van’, zei ze. Ze kneep me in mijn zij. Dat vond ik dan wel weer leuk.

Verder moet je weten dat ik een regeltante ben. Als we naar de film willen, dan regel ik de kaartjes. Dat moet ook wel, anders gebeurt er niets. Dan blijven we er maar over praten. En dan draait de hele film al niet meer.

Ik weet nu ook precies hoe die drone werkt. Gistermiddag hebben Lars en ik op het schoolplein een test-opname gemaakt. Straks gaan we de clip opnemen.

Ik film Leyla en Rami vaak, maar dan met mijn telefoon. Daarna zet ik het filmpje op YouTube of op Instagram. Het zijn meestal korte stukjes, en ook vlogs. Maar vandaag gaan we een echte clip maken. Het nummer heet ‘Sky Song.’ Daar moeten dus luchtopnames bij. Dat moet gewoon.

We hebben extra batterijen, want die raken heel snel leeg. Je kunt er maar een kwartier per keer mee filmen. Dat is natuurlijk veel te kort. We moeten goed weten wat we willen doen. Daarom heb ik een draaiboek gemaakt.

Nou ja! Jordi zegt dat hij niet kan komen. Hoeft hij eens een dag niet te voetballen, heeft hij huisarrest. Serieus? Wat heeft hij nu weer gedaan? Uitgerekend nu. Hoe dom kun je zijn? Hij had juist een belangrijke rol. Hij moest de slechterik spelen in de clip.

- *Nee, dat kan echt niet, Jordi. Je moet echt komen, je hebt het beloofd.*

- *Nietes.*

- *Jordi, echt wel!*

- *Jammer dan. Ik doe het toch niet expres?*

- *Moet ik je moeder bellen? Misschien kan ik haar overtuigen.*

- *Nee.*

Een huilende smiley van Jordi. Vervolgens zegt hij niets meer. En gaat hij zelfs offline.

Stop je gehuil maar in je kont, denk ik. Hij wilde zo graag de slechterik zijn. En nu dit. Dan maar zonder hem. Lars moet zijn rol maar overnemen. Het kan niet anders. Dan moet ik het zelf maar filmen. Ik stuur een rood duiveltje terug.

De deur van de koelkast floept weer open als ik er een pak sojamelk uithaal. Ik geef een harde trap tegen de deur. Dat lucht op.

‘Dina!’, roept mijn vader vanuit de slaapkamer.

‘Sorry, pap.’

DINA

Schiet es op! Moet je nu altijd te laat komen?, stuur ik naar Lars.

Hij stuurt een smiley die zijn tong uitsteekt terug.

Je had hier tien minuten geleden al moeten zijn.

Je woont tegenover me, hoe moeilijk kan het zijn?

Ik zet er een zeer kwade smiley bij.

Hij stuurt weer een smiley die zijn tong uitsteekt terug.

Als deze dag al zo stom begint, hoe eindigt die dan?